

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

You Better Not Pout

MIA
SOSA

USA Today bestselling author

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AMAZON ORIGINAL STORIES

You Better Not Pout

**MIA
SOSA**

Bu eser kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2025 Mia Sosa
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz veya saklanamaz.

Amazon Original Stories, Seattle tarafından
yayınlanmıştır. www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662537547 (dijital)

Kapak tasarımı: Caroline Teagle Johnson

Kapak resmi: © Liubomyr Vorona, © Alla Tsyganova, © Grace Cary
/ Getty

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm: JULIANA İkinci

Bölüm: ERIC Üçüncü Bölüm:

JULIANA Dördüncü Bölüm:

ERIC

Kahramanımızdan Özel Bir Tatil Mesajı Mia

Sosa'ya Övgü

Mia Sosa'nın Diğer

Eserleri Yazar Hakkında

Birinci Bölüm

JULIANA

Başka isteğin var mı, *mi corazón*?

Eric, açıkça alaycı bir soru sorduktan sonra bana yaklaşıp, çocukluğumun geçtiği evin verandasında dururken yün paltosunun kolu benimkine değir. Aramızdaki bu hafif temas, bu hafta sonunu başarılı kılmak için birbirimize sıkı sıkıya bağlı kalmamız gerektiğini hatırlatır; *gerçek* ilişki durumumuzun önemi yoktur.

Dönüp eski nişanlıma bakıyorum, güçlü yüz hatlarını, zengin kahverengi tenini, "bunu yaptığımı inanamıyorum" ifadesini içime çekiyorum. O, gülünç derecede çekici bir adam ve gerçekten nazik ve şefkatli bir insan, bizim durumumuzun gerçekliği göz önüne alındığında, planımızı uygulamayı son derece zorlaştıracak özelliklerin bir karışımı. Yine de deneyeceğim. "Evet, son bir şey daha, *kalbim*," diyorum, onun sahte sevgi sözcüklerini taklit ederek ve gözlerimi kısarak dikkatle dinlemesini sağlıyorum. "Bu tavrını bırak. Onları hala mutlu bir nişanlı çift olduğumuza ikna etmek istiyorsak, yüzündeki o ekşi ifadeyi silmelisin." Omuzlarımı sallayıp ellerimi sallıyorum. "Biraz hayranlık, biraz takdir göster. Daha çok 'Bu kadın beni parmağında oynatıyor' gibi. Daha az 'Elimden gelse onu boğardım' gibi. Aksi takdirde ailem buna inanmaz."

Gözlerini devirip sahte bir gülümseme takındı. "Daha iyi mi?"

Eh, kesinlikle *iyi* bir başlangıç yaptık ve biliyor musun? Bu oyunu tek başıma sürdürmeye gücüm yetmiyor. Kafam Eric ve benim iyi bir çift olmadığımızı söylerken, kalbim sorunlarımızı unutmak ve kendini ona gümüş tepside sunmaktan başka bir şey istemiyor. Kahretsin. Bunun bu kadar zor olacağını düşünmemiştim, ama şimdi itiraf etmeliyim ki, kısa vadeli planımın akılcılığını sorguluyorum. Öfkeyle, topuklarımı döndürüp merdivenlerden aşağı koşuyorum

, kaldırıma ulaştığımda buzlu zeminde neredeyse kayıyordum. "Boş ver. Bu kötü bir fikirdi," dedim omzumun üzerinden ona küçümseyen bir el hareketi yaparak. "Bir bahane uydururum. Onlara birimizin hasta olduğunu ve gelemeyeceğimizi söylerim."

"Juliana, bekle." Arabamıza ulaştığımda Eric yetişir, elimi tutar ve beni durdurur.

"Ne?" dedim, ona dönerek, rüzgârın yüzüme tekrar çarpmasına engel olmak için eşarbımın ucunu savuşturdum. "Burada olmak istemediğin belli. Sorun değil. Kendi duygularına hakkın var. Onlara haberleri önümüzdeki hafta falan vereceğim. Kira sözleşmesinde kimin kalacağına başka bir şekilde karar verebiliriz."

İkimiz de Manhattan'ın Upper West Side bölgesindeki dairemiz üzerinde net bir hak iddia edemiyoruz, bu yüzden Eric'in hafta sonu boyunca hala nişanlıymış gibi davranmasını kabul etmesi karşılığında kenara çekilmeyi teklif ettim. Eric'in daireyi almasına kesinlikle *izin vermeyeceğim*. Yani, hadi ama, binanın kirası sabit. Ayrıca, teknik olarak, *beni* terk eden oydu. Tamam, belki onu buna zorladım. Yine de, öfkeli olmak... ya da incinmek... ya da yıkılmak benim hakkımdı. Bunun yerine, tüm çelişkili duygularımı bir kenara bırakıp hemen kriz yönetimi moduna geçtim. Ailemin bu mutlu anını mahvetmemek için ne yapabilirdim? Annemi üzmemekten nasıl kaçınabilirdim? Özellikle de, aylarca tüm enerjisini çalan lupus hastalığından yeni kurtulduğunu düşünürsek. Sadece tatili atlatmak ve yeni yılın ardından ayrıldığımızı onlara söylemek istedim. Ancak anlaşmamızın sonuçlarını iyice düşünmemiştim: Hafta sonu Eric ile hala nişanlıymış gibi davranmak içimde büyük bir kargaşaya neden olacaktı. Yine de buna katlanacaktım. Ailem için. Ama Eric anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmeyecekse, bu oyuna devam etmenin bir anlamı yoktu. Ailem aramızdaki anlaşmazlığı hemen fark edecek, sorular soracak ve müdahale etmeye çalışacaktır. Önümüzdeki iki günü annem ve neşeli akrabalarımızın danışmanlığında geçirmek istemiyorum. Sonunda herkesin Noel'ini mahvedeceğiz, ki bu kesinlikle amacımız *değildi*.

"Hayır, haklısın," diyor Eric, başını sallayarak. "Bunu yapmayı kabul ettim ve yapacağım." Yüzünü buruşturuyor, sonra dolgun dudaklarını yalıyor — pislik. "Sadece

doğru zihniyete girmem gerekiyor."

Onu incelerim, parmağımla azarlayan bir hareket yaparım.

"Ağlamasan iyi olur."

Kaşları havaya kalkar. "En son ne zaman ağladığımı gördün?"

"Her zaman bir ilk vardır," diyorum, ellerimi yumruk yapıp tehditkar bir ifade takınmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor.

Eric kıkırdar. "Somurtmasam iyi olur, değil mi?"

"Çabuk kavırıyorsun," diyorum, gülümsemeyi tutamadan.

Gerçek şu ki, Eric harika bir adam. Ama iki buçuk yıl birlikte olduktan sonra, harika bir adamın doğru partner olamayacağını nihayet kabul etmem gerekiyor. İkimiz de inatçı ve kendi yöntemlerimize bağlıyız. Eric, benim ilişkimize öncelik vermeyen bir işkolik olduğumu söylüyor. Ben ise onun, başarılı bir kariyer kurma çabalarımı daha fazla desteklemesi gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca, ne zaman bir sorun çıksa benim için ejderhaları öldürmeye çalışıyor. Teoride bu takdire şayan bir özellik. Ancak pratikte, kendi hikayemin ejderha avcısı olmaya tamamen muktedirim ve onun yardımıyla günü kurtarmaya ihtiyacım yok. Hayır, Eric benim ruh ikizim değil, ama onun başka biriyle kuracağı hayatı düşününce içim acıyor.

Kafamdan çıkaramadığım adam boğazını temizler ve yüzümün önünde elini sallar. "Girmeye hazır mısın?"

Cevap vermeden önce içimdeki düşüncelerden sıyrılmak için gözlerimi kırıştıyorum. Eğer benim birkaç saniye içinde çöküşe geçeceğimi düşünüyorsa, yanılmıyor. Ama ben de hedefime ulaşmak için en iyilerinden biri gibi numara yapabilirim, bu yüzden derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. "Tabii. Hadi yapalım şunu."

İki gün. İki gün boyunca numara yapabilirim.

"Oh, bekle," diyor Eric, cebinden bir şey ararken. "Yüzük." Onu çıkarıp başparmağıyla işaret parmağı arasında tutuyor; yüzük, bir fener gibi parlıyor.

Midem düğümlenir ve göğüs kafesimden yukarı doğru bir sıcaklık dalgası yayılır. "Takmazsam fark ederler." Ses tonum duygusuzdur; ama ruhum değil.

Eric yutkunur ve yüzüğe bakar, yüzü hüznle kaplanır. "Evet."

O parmağıma takmaya çalışmadan önce elinden aldım. Yüzümde ifadesiz bir maskeyle parmağıma taktım. Bu kostümün bir parçası, hepsi bu. "Tamam, o zaman. *Artık* hazırız."

Sesim kasıtlı olarak neşeli. O yüzüğü çıkardığında beni saran nostaljinin izi yok. Olabilecekleri düşündüğümde beni saran umutsuzluğun izi yok. Aklımda birdenbire canlanan anının izi yok: en yakın arkadaşının, uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşı için yüzük seçmesine yardım etmemi istediği gün, oysa bu, Eric'in benim için bir yüzük seçmem için düzenlediği bir oyundu. Bu da benim süper güçlerimden biri: bölümlere ayırma. Bu ziyaret süresince kalbim kutunun içinde saklı kalacak. Bu hafta sonunu başka türlü atlatamam.

Verandanın merdivenlerini çıkarken, annem ve eşinin koyduğu abartılı Noel süslemelerini inceliyorum. Çok fazla ışık var. Ve tek bir ailenin sahip olabileceğinden çok daha fazla çelenk. Bu yılki şişme süslemeyi verandadaki salıncakta görünce nefesim kesiliyor: Noel Baba şöminenin yanında ellerini ısıtmak için eğilmiş, ceketinin önü açılmış ve giydiği leopar desenli tanga herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkmış. Bu, geçen yılki dekorasyondan sadece biraz daha iyi olsa da hoş bir dikkat dağıtıcı: Şömineyi tuvalet olarak kullanan, gazete okuyan şişirilebilir bir Noel Baba. *Etsy, cevaplaman gereken çok şey var.* Bu şakalar, annem bahçemize gökkuşağı bayrağı diktiğinde ev sahipleri derneği kurmak için dilekçe veren sokağın sonundaki aileyi kızdırmak için yapılmış. Nedenini anlıyorum, gerçekten. Ama Noel Baba'nın kıcını görmek, tatili kutlamak istediğim bir şey *değil*.

Eric gülümser. "Paha biçilemez."

"Kendini kendini şanslı sen artık evlenmiyorsun
evlenmek bu bu aileye

Yüzündeki mizah kaybolur ve uzun bir nefes verir. "Hadi şunu bitirelim."

Dikkatsiz sözlerim için özür dileyemedim, ön kapı açılır.

"Eles chegaram!" Tio Enoque, elinde bir şişe bira ile bağırır. Amcamın sadece iki ses seviyesi vardır: yüksek ve daha yüksek.

kulak tıkacı takardım ama bir faydası olmazdı. (Evet, denedim.) Akıl almaz olan kısmı ise, onun ikiz kardeşi olması. Evet, ikisi var ve diğeri, Tio Marcelo, iki dakika küçük kardeşi bile daha gürültülü.

"Evet, geldik Tio," diyorum. "Söz verdiğimiz gibi."

Verandaya adım atar ve değerli birasını hiç bırakmadan beni sıkıca kucaklar. Sonra Tio Enoque beni bırakır ve Eric'in elini sıkar. "Tudo bem, filho?"

"Tudo bem," diyor Eric kendinden emin bir şekilde.

Eric, Brezilyalıların birbirlerini nasıl selamladıklarını ve nasıl ilgilendiklerini bilecek kadar uzun süredir ailemizin bir parçası. Ve genç erkekler, yaşlılar sizin ebeveyniniz olsun ya da olmasın, her zaman "oğul" olarak kabul edilir. Birlikte olduğumuz süre içinde Eric, Portekizceyi oldukça iyi öğrendi. Bu dili bu kadar kolay öğrenmesini, ana dili İspanyolca olan annesine borçlu olduğunu söylüyor.

Tio Enoque, Eric ve bana sarılır, elindeki bira şişesi sallanır ve Eric'e doğru eğilir. "Sana bir sürprizimiz var."

Eric'in kaşları birleşir ve gözleri büyür. "Bana mı?"

"Evet, evet," der Tio Enoque, kaşlarını oynatarak. "Senin için."

Ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yok; ailem tarafından hazırlanan bir sürpriz olduğu için, bilmek *istediğim*den emin değilim. Onlar... eşsizler. Evet, doğru kelime bu.

Tio Enoque bizi içeriye götürür ve girişin üzerindeki avizeden sarkan ökse otunu gösterir. Bu yeni bir şey. Annem için biraz fazla açık saçık gibi. Ama Tio neden bize umutla bakıyor? Ah, doğru. Ökse otu. Kahretsin, bu çok garip olacak.

Eric'in bakışları dudaklarıma kayıyor, sonra ceketimi alıyor. "Dur, ben alayım."

Kollarımı çıkardım ve o, aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce paltomu koluna astı. "İzin verir misin?" diye kulağıma fısıldadı.

Hızla başımı sallıyorum, sonra çenemi kaldırıp gözlerimi kapatıyorum.

Eric boş elini boynuma doladı ve ağzını ağzıma yaklaştırdı. Kısa bir öpücüktü, aslında bir dokunuştan ibaretti, ama

Sonra yaptığı şey kalbimin hızla atmasına neden oluyor. Çenesini indirip alnını benim alnıma dayıyor ve boynumu okşuyor. Onun sıcaklığıyla sarılmış durumdayız, nane kokulu nefesi burnumu gıdıklıyor ve sandal ağacı ile burbonun baş döndürücü birleşiminden oluşan baştan çıkarıcı kokusu beni büyülemiş durumda. Ona gizlice bir bakış atıyorum. Gözleri sıkıca kapalı ve göğsü inip kalkıyor, sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyor gibi. Keşke hala dudaklarımı onun gırtlığına bastırma hakkım olsaydı. Keşke hala her yerime dokunma arzusu olsaydı. Az önce titrediğine bakılırsa, belki de vardır.

"İyi misin?" diye fısıldıyorum.

"İyiyim," diyor ve aniden uzaklaşıyor. Kafasını sallıyor ve kendi paltosunu çıkarmakla meşgul oluyor.

Bunun onun için de kolay olmadığını tahmin ediyorum. Daha bir hafta önce sevgiliydik. Birçok konuda, en bariz olanı benim işkolik eğilimim olmak üzere, fikir birliğine varamamış olsak da, aramızdaki kimya hiçbir zaman sorun olmamıştı.

Giriş holüne bakıyorum. İkimiz de aynı anda Tio Enoque'nin çoktan gittiğini fark ediyoruz. Küçük iyilikler için şükürler olsun.

Eric dolabı kapatır ve bana döner. Yüzündeki ifade okunamaz. "Hazır mısın?" diye sorar.

Burnumdan nefes alıp yavaşça veriyorum. "Hazırım."

Elimi tutar ve beni mutfağa götürür. Herkes genellikle toplantılarımız için mutfakta toplanır, oysa kullanabileceğimiz üç bin fit kare ek alan vardır.

Bakışlarım hemen anneme takılır, bizi gördüğünde koyu kahverengi gözleri parlar. Onu her gördüğümde kalbim sıkışıyor. Etrafımdaki dünya yıkılsa bile, annemin varlığı beni ayakta tutar. O dirençlidir — babamın zehirli etkisinden kurtulmak için öyle olmak gerekir — ve inanılmaz derecede naziktir. Babam ona ne yaparsa yapsın, annem değerlerine ve ahlakına sadık kaldı. Benim içimdeki tüm iyilik tamamen ondan geliyor.

"Buradasın," diyor ve mutfağın diğer ucuna geçerek beni kollarına alıyor. "Seni kucaklamak çok güzel."

Onu sıkıca kucaklarım ve anında kendimi sakinleşmiş hissedirim. O iyi ve tatili birlikte geçiriyoruz. Romantik hayatım darmadağın olabilir, ama şükretmem gereken çok şey var. "Evde olmak harika. Bu zamanı seninle geçirebildiğim için çok mutluyum."

"Ben de, filha," diyor yumuşak bir sesle.

Sonra Eric'i selamlıyor ve bana gösterdiği sevgiyle onu kucaklıyor. Diğerlerine de merhaba diyebilmek için onları sohbet ederken bırakıyorum. Aile de burada: Küçük kız kardeşim Beatriz ve kocası Carlos tezgah taburelerinde oturuyorlar, iki yaşındaki kızları ve benim mükemmel yeğenim Isabella, mutfak adasının üzerinde emekleyebilmek için babasının kucağından kurtulmaya çalışıyor. İkiz amcalarım Tio Enoque ve Tio Marcelo ile Tio Marcelo'nun eşi Claudia, her türlü mutfak eşyası ve aletiyle dolu kahvaltı masasında oturuyorlar, annemin dört yıldır eşi olan Nicole ise bulaşık makinesini dolduruyor.

"Selam Beezy," diyorum kız kardeşime. Alına bir öpücük kondurmak için başını kaldırıyor, ben de onu öpüyorum ve hemen bebeğe doğru yöneliyorum. "İşte benim Izzy'im," diyorum ve onu babasının kollarından alıyorum.

"Ben neyim peki? Kıyılmış ciğer mi?" diye sorar Carlos.

"Oh, kesinlikle," diye cevap veriyorum ve göz kırpiyorum. "En iyi ihtimalle sperm donörü."

Izzy hemen saçlarıma uzanır, küçük parmaklarıyla buklelerimi tararken, saç tellerime hayranlıkla bakar. Boynuna sokulur ve karşı konulmaz kokusunu içime çekerim; temiz ten ve mısır nişastasının karışımı olan bu koku, bir çocuk söz konusu olduğunda sihirli özellikler kazanır.

Nicole, elinde bir bulaşık beziyle yanıma yaklaşır ve yanağıma bir öpücük kondurur. "Kısa bukleler daha çok yakışmış. Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle," diyorum, genç yüzünü inceleyerek. "Aslında, sen yaşılanıyor musun?"

"Son dakikada daha iyi bir Noel hediyesi mi almaya çalışıyorsun?" diye soruyor, şakacı bir şekilde gözlerini kısarak.

"Denemeye değerdi," diye cevap veriyorum, aynı derecede şakacı bir omuz silkmeye.

Şimdiye kadar Eric de bize katılmış ve kendisi de dolaşmaya başlamış, bakışları ara sıra odanın diğer ucundaki Izzy ve beni buluyor. Geniş bir gülümsemeyle, herkesi benim kemiklerimde hissettiğim bir coşkuyla selamlıyor.

onları sevdiği kadar onları da seviyor. Bu durumun tek sahte yanı bizim ilişkimiz. Ve tabii ki, hain beynim, onun buraya kendi isteğiyle geldiği, benimle ve ailemle vakit geçirdiği bir versiyonunu hayal etmekten kendini alamıyor, çünkü başka türlü olamazdı. Çünkü anılar biriktiriyoruz, gelenekler yaratıyoruz, geleceğimizi sağlamlaştırıyoruz.

Ah, beyin, kendine gel. Bu şeyler artık Eric ve benim için mümkün değil.

Annem Eric'in omzuna dokunup kahvaltı masasını işaret ediyor. "Bunlardan tanıdığın var mı?"

Eric dönüp masayı inceler. "Yemek için malzemeler mi? Bir şey mi yapıyoruz?"

"Evet, pasteles," diyor annem gülümseyerek, bir parça parşömen kağıdını kaldırıp bir yığın muz yaprağını ortaya çıkarıyor. "Ceia de Natal" bizimle geçireceğin için, annenin yapacağı yemeğin tadını beğeneceğini düşündüm. Tarifi bana o verdi."

İşte sürpriz bu—ve inanılmaz derecede tatlı bir sürpriz. Ne büyük bir rahatlama. Eric pasteles sever. Bu Porto Riko Noel klasiğinin zahmetli yapım süreci, domuz etini haşlamak, yeşil muz, kabak, yautia ve patateslerden masa yapmak ve annatto yağı hazırlamak gibi işlemleri içerir. Annemin bu jesti, Eric'e olan sevgisinin bir kanıtı ve ayrılığımızın onun hayatında da bir boşluk bırakacağını hatırlatıyor. Annem ve Eric'in annesi düzenli olarak konuşuyorlar; umarım arkadaşlıkları çocuklarının ilişkisini aşar.

Tia Claudia yanındaki sandalyenin koltuğuna hafifçe vurur. "Gel, filho, yanıma otur. Sohbet etmek istiyorum."

"Hayır," diye fısıldayarak bağıırır kardeşim, "o meraklı olmak istiyor."

Claudia Beatriz'e dilini çıkarır, sonra Eric'e sorar, "Ne zaman çocuk yapacaksın? Şuradaki kadına bak, o hazır."

O benim. Neden sadece yeğenimi kucağıma almam, yeğenimi kucağıma almaktan başka her şeye hazır olduğumu ima ediyor, anlamıyorum.

Eric'in cevabını dinlemek istemiyorum. Gerçek şu ki, bunun bir önemi yok. Artık bir çift değiliz, bu yüzden doğru cevap *asla*. "Hediyelerimizi arabadan alacağım,"

Arabadan hediyelerimizi alacağım," diyorum yüksek sesle Izzy'yi babasına geri verirken.

"Zaten onu yatırma zamanı geldi," diyor Carlos.

Herkes Izzy'ye öpücükler gönderir, Izzy ise gevşek bir eliyle el sallar ve başını babasının omzuna yaslar, ardından Carlos ve Beatriz onu yukarı çıkarır.

Eric ayağa kalkmaya başlar, ama ben elimi kaldırırım. "Pasteles yaparken eğlenin. Paketleri ben halledebilirim."

"Emin misin?" diye sorar, tedirgin bakışları benimkine saplanır. "Kesinlikle," derim, gözlerimi kaçırarak.

"Ben onunla giderim," diyor Tio Enoque. "Arka koltuğumdan ağacı almam lazım."

Ona başımı eğerek bakarım. "Ağaç arka koltuğuna sığar mı?"

"Arka koltuk geniş," der amcam gururla, yanımdan geçerken göğsünü şişirir.

Onun arabasının *içine* bir ağacı nasıl soktuğunu anlamaya bile çalışmayacağım.

Mutfaktan çıkmadan önce Eric, "Unutma: İş yok, Snookie Wookie" diyor.

Tio Marcelo kaşlarını çatıyor. "Snookie *ne*?"

"Juliana için yeni bir takma ad bulmaya çalışıyorum. Bilirsin, mesela..."

" terim bir sevgi ifadesi gibi?" Nicole sorar, soru bir komik bir şüpheci ifadeyle.

Eric başını sallar. "Aynen öyle. 'Boo' ya da 'babe' kulağa doğru gelmiyor."

Oh, o kirli oynuyor ve bu takma isim meselesinde kesinlikle saçmalıyor. Ama daha da önemlisi, işim hakkında üstü kapalı bir tehditte bulundu, bu yüzden şimdi daha da sinirliyim. Çünkü evet, anlaşmanın benim tarafımdaki kısmı bu hafta sonu çalışmamayı kabul etmemdi. Çalışırsam, Eric herkese gerçeği söyleyecek. O, eğer ona haberimizle Noel'i mahvetmemesini istiyorsam, zihinsel olarak yokluğumla Noel'i mahvetmeme izin verilmemesi gerektiğini söyledi. Neyse. Arkanı dönüp telefonumu büfe masasına koyuyorum. "İnan bana, hatırlıyorum."

Bakışlarımız çarpıştı, ama çabucak toparlanıp sahte gülümsemeler takındık. Ama şimdi annem, bir terslik olduğunu hissetmiş gibi bize bakıyor.

Harika. Eric ve ben bir saat bile dayanamadık.

İkinci Bölüm

ERIC

Muhtemelen ayıyı kış uykusundan uyandırmamalıydım.

Juliana'nın kesinlikle nefret ettiği bir şey varsa, o da işini her şeyden üstün tutma eğilimi hakkında en ufak bir eleştiri bile almaktır. Ama anlaşma anlaşmadır ve dostça bir hatırlatma gerekiyorsa, öyle olsun.

Keşke bir kez olsun işini *iş yerinde* bırakırsa dünyasının sona ermeyeceğini fark etse.

Onun hırsı beni hiç rahatsız etmiyor; beni rahatsız eden, bu hırsı peşinde koşma şekli. Elbette, inşaat mühendisi olarak yaptığı işin zorlu olması anlaşılabilir, ama şirketi ondan çok fazla şey istiyor, sınırlarına saygı göstermiyor, onu saçma sapan saatlerde çalıştırmak için belirsiz terfi vaatleriyle oyalamaya çalışıyor. Bu arada, ne kendisi için ne de benimle birlikte yaşamıyor. Gece geçen gemileri unutun; bizim gemilerimiz aynı limanda bile değil. Bütün bunları ona söylediğimde çok sinirlendi. Onu kontrol etmek istediğimi söyledi. Onu desteklemem gerektiğini, engellemem gerektiğini söyledi. O zaman anladım ki, eğer böyle düşünüyorsa, beni gerçekten tanımıyor.

Sevdiğiniz birinin istismar edilmesini görmek zor bir şey. Ama bu onun hayatı, onun seçimleri. Tıpkı benim hayatımın ve seçimlerimin benim olduğu gibi. Sanırım ikimiz de ayrı yollara gitmeyi seçiyoruz. Onu çok seviyor olsam da, o haklı: Ayrılmak en iyisi.

Yine de, bu noktaya geldiğimize inanmak zor. Mahalledeki kafede tanıştığımız günü, iki buçuk yıl önce değil de dün olmuş gibi hatırlıyorum. Kahve içmeyi pek sevmem ama zorlu bir iş gecesinin ardından kafeine ihtiyacım vardı. Kara tahtaya özenle yazılmış menüye bakıyordum ama anlam veremiyordum. Beynim çok yorgundu, macchiato, cortado ve ristretto arasındaki farkı anlayamıyordum.

Şimdiye kadar duyduğum en tatlı ve yumuşak sesle, arkamdaki kişi "Nefes al" dedi ve sonra seçeneklerimi bana anlattı. Teşekkür etmek için arkamı döndüğümde, bana bakan ilahi güzellik karşısında donakaldım.

Gözleri parlayarak, "Teşekkür etmene gerek yok, ama günümü güzelleştirmek istersen, şuradaki köşedeki masayı paylaşalım ve bana neden bu kadar yorgun olduğunu anlat" dedi.

Bu teklifi beklemiyordum. *Onu* beklemiyordum. Artık bir çift olmasak da, birlikte geçirdiğimiz zamanın tek bir dakikasından bile pişman değilim. Pişman olduğum şey, *ilişkimizi* yürütememiş olmamız.

Neyse ki, Juliana'nın annesi beni Tia Claudia'nın bebeklerle ilgili sorusuna cevap vermekten kurtardı. Sonia, baldızına üst dudağını kıvırdı. "Ja chega, Claudia! Não é de sua conta. Cuide de sua vida."

Claudia onu eliyle uzaklaştırır. "Sakin ol. Tô brincando com eles."

"Üzgünüm Eric," diyor Sonia, başını sallayarak. "Ona bunun onu ilgilendirmedığını ve kendi işine bakmasını söyledim. O ise sadece şaka yaptığını iddia ediyor."

Buna en güvenli ve en akıllıca cevap, hiç cevap vermemek, bu yüzden başımı sallayıp konuyu değiştiriyorum. "Peki, pasteles'i nasıl yapıyoruz? Onları yemek için sabırsızlanıyorum."

Sonia masadaki herkese talimatlar vererek bizi bir montaj hattı halinde organize eder. Ben domuz eti dolgusunu katlamaktan sorumluyum ve evet, tadına bakmak için fazladan bir mutfak aleti kullanıyorum. Çok lezzetli. Tıpkı anneminki gibi.

Kısa süre sonra, pasteles ekibi güzel bir ritim yakalar — Sonia yaprakları yağlar ve hamuru ekler; ben domuz etini eklerim; Claudia pastelesleri sarar; ve Tio Marcelo onları bağlar. Juliana'nın ailesinin benim kültürel geleneklerime de saygı duymak istemesi beni çok duygulandırıyor. Şimdi, onlara Bajan atalarımın şerefine bir Büyük Pasta yapmalarını sağlayabilirsem, cennetteymiş gibi hissedeceğim. Belki bir dahaki sefere bir tane yapmayı önerebilirim — hayır, gelecek yıl *olmayacak*. Juliana bana somurtmamam konusunda zaten uyardığı için kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum, ama bu zor bir iş.

"İyi misin, filho?" diye soruyor Sonia.

"İyiyim," diye cevap veriyorum, onun bakışlarından kaçınmak için pasteles hazırlama işime aşırı odaklanarak.

Juliana geri döndüğünde, boğazını temizler, gözleri mizahla parıldayarak, "Mãe, gelip şeye bir bakabilir misin... bitkiye..." der.

"Ağaç!" diye bağırr Tio Enoque oturma odasından.

"Tabii, ağaç," der Juliana, karnını tutarak. Sonia gözlerini devirir. "Şimdi ne yaptı?"

Herkes pasteleri bırakıp oturma odasına koşar. Onu görünce kahkaha atarım: Charlie Brown'ın Noel ağacının tıpatıp aynısı, ama Enoque'ninkinde bir değil iki süs var.

"Madre de Deus, bu da ne?" diye bağırr Sonia. "Hediyeleri bunun altına nasıl koyacağız? Aklından ne geçiyordu?"

Tio Enoque ellerini havaya kaldırır. "Orası sadece nakit kabul ediyordu ve yanımda olan yirmi dolarla alabildiğim tek şey buydu."

"Bunun için yirmi dolar mı ödedin?" der kardeşi. "Seni dolandırmışlar."

Sonia küçük kardeşinin kulağını çeker. "Bu hafta sonu seni köşeye dikip ağaç *olmanı* sağlamalıyım. Bu hoşuna gider mi, ha?"

"Porra!" diye bağırr Tio Enoque. "Para com isso. Saçımı bozuyorsun!"

Juliana ve ben birbirimize bakışırız, ikimiz de kahkahayı patlatmamak için cesurca çaba gösteririz.

"Onu bırak, Sonia," diyor Nicole. Sonra Sonia'yı nazikçe oturma odasının diğer tarafına götürüyor, orada başlarını birleştirip fısıldaşıyorlar. Bir dakika sonra Nicole doğrulup ellerini çırpıyor. "Şöyle yapacağız: Juliana ve Eric, yarın ağaç görevini siz üstleneceksiniz. Tek göreviniz bize düzgün bir ağaç bulmak. Ağacı yatak üzerine sığdırabilmeniz için kamyoneti alın. Veterans Plaza'daki Noel pazarı muhtemelen en iyi seçenek."

"Anlaşıldı, Kaptan," diyor Juliana, Nicole'a şakacı bir selam vererek. "Enoque, bu gece bulaşık yıkama görevin var," diyor Nicole. "Tamam," diye homurdanıyor.

"Ve ertesi gece de," diye devam eder. "Ve ondan sonraki gece de. Her şey hallolduğuna göre, pasteles'i bitirelim de aile oyun gecesine başlayalım."

"Çok eğlenceliydi," derim, Juliana ve ben evin ikinci katına çıkan merdivenleri tırmanırken.

"Öyle miydi?" diye sorar. "Dürüst ol. Çünkü ben, son Twister turunda Tio Enoque'nin poposu yüzüne yapıştığında kendini kaybedeceğini sandım."

"Hayır, hayır, sorun yoktu," derim, başımı sallayarak. "Sadece onun esnekliği beni şaşırttı. Ve twerkingi. Adam *America's Got Talent*'a katılmayı düşünmeli."

Juliana burun kıvrır, Twister oynarken terlemiş cildi yumuşak ve nemli görünür. Bakmadan edemiyorum. Onun bu savunmasız ve kaygısız hali, tam da aşık olduğum hali.

Ancak cebinden gelen bir vızıltı bu anı mahvediyor.

İç çekerek çantamı yere koyup tırabzana yaslandım. "Ne zaman sana ulaşmaya çalışacaklarını merak ediyordum. Ve şunu söylemeliyim ki, bu onların yeni bir düşüşü."

Bana soğuk bir bakış attı. "Kim olduğunu bile bilmiyorsun."

"Öyleyse neden öğrenmiyoruz?"

"Sen benim patronum değilsin," diyor, yüzünü buruşturarak. Kızginken bile ne kadar güzel olduğunu fark ettiğim için kendime kızıyorum.

"Hayır, senin patronun işindir," diye karşılık verdim. "*Aynen* öyle olması gerekir."

"Noel arifesinin önceki günü saat 23:00'da değil."

Cep telefonunu cebinden çıkarır. "Acil bir durum olmadığından emin olayım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Juliana, bir anlaşma yaptık." İlk on iki saat içinde pes edeceğini bilmeliydim. Ama neden bu kadar baskı yapıyorum ki? Bu onun hayatı, benim değil. Kollarımı yanlara indirip, hayal kırıklığımı ifade eden bir bakışla ona bakıyorum. "Boş ver. Ne yapman gerekiyorsa yap."

"Anlayışın için teşekkürler," der ve telefonu kulağına götürür. "Merhaba Nathan! Her şey yolunda mı?" Dikkatle dinler, sonra yüzü ciddileşir. "Bekle. Müşteri mi son tarihi öne aldı, yoksa sen mi?" Derin bir nefes alır ve burun delikleri genişler. "Hayır, ben

tatil için Maryland'dayım. Yerleşince sana geri dönerim." Telefonu kot pantolonunun arka cebine sokar ve gözleriyle beni uyarır. "Sakin 'söylemiştim' deme."

Sanki kırılmışım gibi göğsüme elimi bastırıyorum. "Asla yapmam."

Bana somurtarak bakar. "İyi geceler, Eric." Sonra çantasını alır ve eski yatak odasına girer. Ya da girmeye çalışır. "Ne oluyor? Kapı açılmıyor."

"Bekle, açabilecek miyim bir bakayım."

Juliana kenara çekilir. Homurdanarak, kolu çevirirken omzumla kapıya çarparım, ama kapı açılmaz. Kahretsin, canım yandı.

Annesi merdivenlerin dibinde belirir. "Yukarıda her şey yolunda mı?"

Juliana korkuluğa yaslanır. "Odama giremiyorum."

Sonia birkaç basamak yukarı çıkar ve "Üzgünüm, yatmaya hazırlandığınızı bilmiyordum. Juliana, eski odana şimdilik giremezsiniz. Haftaya odayı yeniden boyayacağız ve içerisi çok dağınık." der.

"Peki nerede uyuyacağım?" Juliana kaşlarını çatarak sorar.

Sonia'nın kaşları birleşir. "Şey, Eric'le yatarsan sorun olmaz diye düşündük. Beş ay sonra evleneceksiniz ve zaten birlikte yaşıyorsunuz."

Juliana alt dudağını ısırarak annesine bakar ve yüzü solgunlaşır. "Senin için sorun olmaz mı?"

"Hiç de değil," diyor Sonia. "Sorun değil... tabii... İstememen için bir neden mi var?"

"Hayır, nedeni yok," dedi Juliana çabucak. "Bizim için sorun yok. Değil mi, Eric?"

Eski nişanlımla, daha da küçük bir yatak bulunan küçücük bir odada tıkalıp kalmak ister miyim? Kesinlikle hayır. Rahatsız olmama rağmen bunu yapacak mıyım? Evet, çünkü onunla bir anlaşma yaptım ve buna sadık kalacağım. Ne yazık ki onun için aynı şeyi söyleyemem.

Annesinin iyiliği için Juliana'ya göz kırparak "Tabii ki öyle" derim.

Juliana'nın ağzı incelir, ta ki annesinin bizim konuşmamızı izlediğini hatırlayana kadar ve bana en sahte gülümsemesini gösterir. Kahretsin, bu konuda çok kötü.

"Önden buyurun," derim, elimi uzatarak.
Çantasını omzuna asar ve benden önce odaya girer.
Kapı kapanır kapanmaz, "Biz yetişkiniz. Bu konuda olgun davranabiliriz, değil mi?" der.
"Kesinlikle," derim, çenemi okşayarak. "Ama yerde yatmayacağım."
"Senden bunu istemezdim."
"Harika."
"Banyoyu önce sen kullanabilirsin. Nathan'ı arayıp bu sorunu halledeceğim."
İçgüdülerim ona bu sorunu nasıl çözeceğini söylememi istiyor, ama belki de bu konuda tamamen yanlış davranıyorum. Bu acil durumu o yaratmadı, Nathan yarattı.
İki kişilik koltuğa oturup dirseklerimi uyluklarımın üzerine koyup parmaklarımı birleştiriyorum. "Peki neyi halletmek gerekiyor?"
"Bir projeyi beklenenden daha erken bitirmek istiyor."
"Neden?"
Omuzlarını düşürdü ve başını eğdi. "Çünkü öyle istiyor."
Ayağa kalkıp onun önüne geçtim ve çenesini kaldırdım. "Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ne yapacaksın?"
O gözlerini kırıp başka yere bakana kadar birbirimize bakıyoruz.
"Ona bunun gerekli olmadığını ikna etmeye çalışacağım."
"İyi şanslar" demekle yetiniyorum.
Birkaç dakika sonra, tuvaletten çıktığımda Juliana'yı öfkeyle bir mesaj yazarken buluyorum. "Sanırım onu yeni yıla kadar bu konuyu unutması için ikna ettim. Ama o tahmin edilemez biri ve hatırlamak istemediği şeyleri uygun bir şekilde unutma konusunda yetenekli."
"Umarım bu, ondan duyacağın son haber olur."
Telefonunu komodinin üzerine koyup derin bir nefes aldı. "Dinlediğin için teşekkürler."
"Her zaman."
"Hayır, her zaman değil, ama şimdi bu çabayı takdir ediyorum."
Gece çantasından birkaç eşya alır ve banyoya girer, kapıyı yumuşak bir tıklama sesiyle kapatır.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum, onun veda sözleri amaçlandığı gibi doğrudan hedefine ulaştı. O haklı. Her zaman dinlemedim. Juliana bir şekilde kendini zor bir durumda buldu ve ben bunun beni nasıl etkilediğine odaklandım. Utanıyorum.

O içeride olduğu süre boyunca bu utançla oturuyorum.

Daha sonra Juliana banyodan çıkar ve beynimde milyonlarca ping pong topu çınlamaya başlar. En sevdiğim pijama şortunu ve dolgun göğüslerini pek gizleyemeyen beyaz bir tişört giymektedir. Sınava tabi tutuluyorum ve başarısızlık kaçınılmazdır. O muhteşem, tamamen muhteşem. Kremsi teni taze nemlendirilmiş ve pürüzsüz bacakları günlerce uzanıyor gibi görünüyor. Kısa bir süre önce, bu manzarayla uyanır, şortunu çıkarır ve bacaklarının arasına kıvrılırdım. Bunu başka biriyle yapmak isteyeceğimi hayal bile edemiyorum. Juliana cildime kazınmış, zihnimde kalıcı bir yer edinmiş, kalbime izini bırakmış. Keşke ilişkimizi düzeltmenin bir yolunu bilseydim, ama ne yazık ki bilmiyorum ve bu yüzden kendime kızgınım.

Gözlerimi sıkıca kapatıp birkaç kez derin nefes alıyorum.

"Sen iyi misin?" diye soruyor yatakta uzanırken.

"Evet," diyorum sert bir sesle. "Sadece uykuya dalmaya çalışıyorum. Tatlı rüyalar." Sonra ondan uzaklaşıp kendimi korkunç bir geceye hazırlıyorum.

Saatlerce dönüp durmaktan gözlerim kan çanağına dönmüş ve yorgun düşmüş bir halde, birinin kahve demlemiş olmasını umarak aşağı kata iniyorum. Yolda, oturma odasından geçiyorum. Orada, muhtemelen Tio Enoque, kanepede kocaman bir battaniyenin altında kıvrılmış duruyor. Elektrikli şömine patır patır yanıyor, var olan en hüznü Noel ağacının ışıkları rastgele anlarda yanıp sönüyor ve havada hafif bir tarçın ve vanilya kokusu var. Tatilleri bu şekilde kutlamaya alışabilirim, ama elbette bunun için bir fırsatım olmayacak.

Mutfağa doğru sürünerek giderim ve orada hareket eden tek farenin ben olmadığımı hemen anlarım.

"Günaydın, Eric."

"Günaydın, Sonia."

Kendime bir fincan kahve yapmak için neredeyse koşarak kahve makinesine gidiyorum. Juliana ile hala bir çiftmişiz gibi davranacaksam, annesiyle konuşurken en iyi halimi göstermem gerekiyor.

Sonia içkisine üfler ve kahvaltı masasında uzanarak fincanının arkasından beni izler. "Dün gece iyi uyudun mu?"

"Evet, teşekkürler," derim, onun değerlendirici bakışlarından kaçınarak.

Aslında, berbat bir şekilde uyudum. Juliana ise bebek gibi uyudu. Ya da ahtapot gibi, çünkü kolları ve bacakları benim tarafıma o kadar sık geliyordu ki, ona saygılı davranmam imkansızdı.

"Gel, bir dakika yanıma otur," diyor, kupasını masaya koyarken.

Kahvaltı masasına oturup bekledim. Sohbet etmekle ilgilenmiyordu. Sonia'nın kesinlikle aklında bir şey vardı ve ben sadece dinlemek için oradaydım.

Gözlerine baktığımda, elimi tuttu. "Açık sözlü olduğum için beni affet. Benim bildiğim tek yol bu. Filho, sen ve Juliana mutlu görünmüyorsunuz. Bir şey mi var?"

Bu hafta sonu en çok nefret ettiğim şey Sonia'ya yalan söylemek. Bana karşı her zaman çok sıcak ve nazik davrandı. Kayınvalidem olarak daha iyi birini hayal edemezdim. Onun da çok zorluklar yaşadığını ve bizim üzücü haberimizin onun değerli aile zamanını mahvetmesine gerek olmadığını düşünerek kendimi teselli ediyorum.

"Haksız değilsin," diyorum sonunda. "Ama umarım bu sadece geçici bir zorluktur. Her çiftin başına gelir, değil mi?"

O arkasına yaslanıp içini çekti. "Bu yüzyılın en hafif tabiri. Birkaç tane olacak. Önemli olan zor dönemlerle nasıl başa çıktığın."

"Onu çok seviyorum," diyorum, içtenlikle. "Ama o kolay pes etmez. Özellikle işiyle ilgili konularda. Keşke onu daha iyi anlayabilseydim."

"Sana babası ve benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

Onun anlattıklarını düşünürken alt dudağımı ısıırıyorum: Babası hayatında yok. Manipülatif biri. Annesini mutsuz etti. Ancak ayrıntıları sorduğumda, ağzını sıkı tuttu. "Sadece genel bilgiler."

"O zaman daha derine in. Juliana kontrolü elinde tutmak istiyor. İşi ona özgürlük verdiği için onun için önemli."

Sonia'ya kaşlarımı çatarak, eksik parçaları birleştirmeye çalışıyorum. "Nasıl yani?"

"Kendi paranızı kazanırsanız, kimse sizi kendi parasıyla kontrol edemez. Fotoğrafçılık işine bu yüzden başlamadınız mı?"

Görünüşte basit bir içgörü gibi görünüyor, ancak etkisi beni sandalyemde geriye doğru sallandırıyor. Ve o haklı: Stüdyomu açtım çünkü kimseye hesap vermek istemedim. Ürünümü ve markamı kendi uygun gördüğüm şekilde yönetmek istedim. Uzun zamandır Juliana'nın hırslarına odaklanmışım, ama onun *neden* bu kadar hırslı olduğunu hiç düşünmemiştim. Kartların genellikle aleyhimize olduğu bir dünyada başarıya ulaşmak, siyahi ve kahverengi tenli insanlar için bir yaşam tarzıdır. Her şeye rağmen başarıya ulaşmak istiyoruz. Ama bu, Juliana'nın başka bir şey tarafından motive edilebileceğini hiç düşünmediğim anlamına geliyor. Onu gerektiği kadar iyi tanımadığımı bir kez daha fark ettim. Bu, beni ciddiye alan bir farkındalık. İlk tanıştığımızda, zekası, güzelliği, nezaketi ve maceraya olan susuzluğu beni çok etkilemişti. Aramızda bir bağ oluştu. Geleceğimizi kolayca hayal edebiliyordum ve bunu gerçeğe dönüştürmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Ancak zihinsel ya da cinsel olsun, kimyanın zorluğu, bir ilişkideki çukurları ve çatlakları kalın bir astar tabakası gibi örtme ve yüzeyin altında gizli kusurları düzeltme potansiyeline sahip olmasıdır. Juliana ve ben kısaca böyle bir çiftiz. Peki bu durumda biz ne yapacağız?

Kim bilir.

Üçüncü Bölüm

JULIANA

Aşağı indiğimde, Eric oturma odasının cumbalı penceresinden dışarıya bakıyor, üstüne kalın giysiler giymiş ve çıkmaya hazır.

"Kar yağıyor," diyor, sırtı hala bana dönük. "Ağaç almaya gitmek için mükemmel bir hava."

Eric dönüp beni baştan aşağı süzdü. Onun incelemesinin konusu olmak sinir bozucu. Nedense bu, bütün gece onunla yatakta yatmak kadar samimi bir şey. "Çıkmadan önce bir şeyler yiyecek misin?" diye sordu.

"Hayır," diyorum, başımı sallayarak. "İştahımı sıcak çikolata ve kruvasanlar için saklıyorum. Bu, Silver Spring tatil pazarının bir geleneği."

Kaşlarını çatıyor. "Sadece geçici ağaç satış yerlerinden birine gitmeyeceğiz, değil mi?"

"Eğer tatilin tadını çıkarmamı istiyorsan, ben de sonuna kadar eğleneceğim. Yani hayır, sıradan bir yer değil. Bir Noel köyü!"

"Oh, ne mutlu dünyaya," diyor, yüzünü buruşturarak.

Ceketimi ve atkıyı giyip onu yanıma alıyorum. "Şöyle düşün: bu evdeki meraklı gözler bizimle olmayacak, böylece bu sahte aşk meşk şeylerinden biraz uzaklaşmış olacağız."

"Şahsen, ben bu sahte aşk meşk şeylerinin hayranıyım, bu yüzden bu gezinti fikrini pek iyi satamıyorsun."

Şakacı bir şekilde omzuna hafifçe vuruyorum. "İçimden bir ses, sevgili olduğumuzdan daha iyi arkadaş olacağımızı söylüyor."

Rahat, neşeli ve samimi — benim istediğim hava bu. Kalbim hafta sonu için bir kutuya saklandı.

Eric adım atarken tökezledi. "Bu... tuhaf bir laf."

Onu duymamış gibi davranıp, kapıya doğru yürürken Mariah Carey'nin "All I Want for Christmas" şarkısını mırıldanıyorum.

Kapıyı açarken annem bize sesleniyor. "Hey, orada görüşürüz!" diyor.

Arkamı dönüp ona bakıyorum. "Nerede göreceksin?"

"Markette. Nicole ve ben, Abbas'ların eski evine taşınan yeni aileye hediye olarak mum almamız gerekiyor. Ama merak etmeyin. Sizin ağaç alışverişinize karışmayacağız. İkinizin kendi geleneklerinizi oluşturmanızı istiyoruz."

"Çok nazıksın Sonia," diyor Eric coşkuyla. Sonra elini bana uzatıyor ve o kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor ki, çocukken dolgu yaptırdığı dişindeki gümüş dolguyu görebiliyorum. "Hadi Pumpky Wumky, gidip güzel anılar biriktirelim ve mükemmel ağacı bulalım."

"Bana bu saçma isimlerle hitap etmeyi bırakmazsan, kafana Pumpky Wumky diye vuracağım."

O gülüyor. "Arkadaş olarak daha mı iyi, ha? Şüpheliyim."

Eric ve ben, Silver Spring şehir merkezindeki Veterans Plaza'da dolaşıyoruz, ikimiz de bu mekanın rahat bir Noel köyünü andırmasından çok etkilenmişiz. Kırmızı kumaşlarla örtülü, şenlikli bir şekilde dekore edilmiş satıcı masaları mekanın çevresini çevreliyor ve belediye binasının önünde büyük bir geçici sahne kurulmuş. Tatil müziği, birkaç giriş noktasındaki küçük Noel ağaçlarının arkasına ustaca gizlenmiş hoparlörlerden çalıyor. Annem ve Nicole her an ortaya çıkabileceğinden, kol kola yürüyoruz.

"Çocukken buraya gelir miydin?" diye soruyor Eric.

"Gençken, evet. Sanırım ilk kez ben lisedeyken açılmıştı. Arkadaşlarımla Noel tatilinde burada takılır, insanlık tarihinin en küçük buz pateni pistinde kayardık. Ama artık pist çalışmıyor."

"Ne kadar tatlı. Şimdi buraya geldiğimde, bunun cazibesini anlayabiliyorum." "Anlayacağını biliyordum," diyerek kolunu sıktım.

En sevdiğim tezgah olan Amelia's Sips and Sweets'e ulaşana kadar bir düzine satıcıyı geçiyoruz. Hemen Eric'ten ayrılıp, hiç de şaşırtıcı olmayan uzun kuyruğa giriyorum. "Siparişimi biliyorum. Sen bir şey ister misin? Sıcak çikolata? Kruvasan?"

"Seninkinden bir yudum alırım," diyor.

"Hayır, almayacaksın. Bu çok özel bir deneyim ve ben bunu kendime saklamak istiyorum."

"Hay aksi, cimri," diyor Eric, çenesini ovuşturarak beni incelerken.

"Peki. Ben de sıcak çikolata alacağım."

"Krem şanti ile mi?"

"Tabii, kremayı severim," diyor, gözleri dumanlı bir hal

alıyor. "İğrenç, kes şunu. Midemi bulandırırıyorsun."

Gülerek bağılıyor. "Bir kez olsun sana katılıyorum."

"Juliana? Juliana Silva?" arkamdan biri sesleniyor. "Sen misin?"

Sesin geldiği yöne doğru bakıyorum ve tanıdık bir yüz görüyorum.

"Will Gatling, sen misin?"

"Tabii ki," diyor lise erkek arkadaşım.

"Vay canına, yıllar oldu!" derim ve ona sarılırım.

Will ve ben çocukken çıkıyorduk, lise aşıkları olmaktan başka bir beklentimiz yoktu ve ilişkimizi iyi şartlarda sonlandırdık. Onun ne olduğunu hep merak etmişimdir. Eric'in donmuş ifadesine bakılırsa, bir ara ona bu konuyu açmış olmalıyım.

"Birbirimize rastladığımıza çok sevindim!" diyor Will.

Sırada bekleyen bir kadın, trafiği aksattığımız için bize kötü bir bakış atıyor.

"Özür dilerim," diyorum ona. "Önden buyurun."

Gözleri yuvarlanır — DMV'de uzun kuyrukta nezaket görmek zor bir şeydir — ve hızla önümüze geçer.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar Will. "Aileni mi ziyaret ediyorsun?" "Evet, evet. Artık New York'ta yaşıyorum."

"Dur biraz, ben de öyle," diyor heyecanla. "Kesinlikle numaralarımızı alalım."

Eric, sanki onun burada olduğunu hatırlatmam gerekiyormuş gibi boğazını temizler. Gerek yok. Will ve ben sohbet etmeye başladığımızdan beri, yanağının içini kaç kez dürttüğünü sayabilirim. (Dört.)

"Oh, Will Gatling, bu benim..." Bu cümleyi nasıl bitireceğimi düşünürken dudağımı ısıırıyorum, ama Eric sessizliği dolduruyor.

"Ben Eric, onun nişanlısı," der ve Will'in elini sıkıca sıkar.

Will'in gözleri büyür ve bakışları Eric ile benim arasında gidip gelir. "Oh, özür dilerim, kendimizi kaptırdık. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de," diyor Eric, akşam için kapanan bir robot kadar duygusuz bir sesle.

Will dikleşir. "Tamam, peki, sizi işinize bırakayım."

Will bu garip durumdan kurtulmak istediğinden eminim, ama o ortadan kaybolmadan önce ceketinin kolunu çekiştiriyorum. "Bir saniye bekle. Numaranı ver. Şehre döndüğümde seni ararım. Sohbet etmek güzel olur."

Eric derin bir nefes alır ve çenesini sıkar.

Will, numarasını söylemeden önce Eric'e bir bakış attı, sonra "Tamam, ben... bir şey yapmam... gerekiyor. Hoşça kal." dedi.

Will koşarak uzaklaşıp kalabalığın içinde kaybolduktan sonra, Eric ellerini ceketinin ceplerine sokar ve burnunu çeker. "Bu gerekli miydi?"

"Ne gerekliydi?" diye sorarım.

"Karşımda duran adamla flört etmek."

"Aman Tanrım, dalga geçiyorsun herhalde. Tanıdığım birini selamlamak..."

"Eski erkek arkadaşımı."

"Ve *aynı zamanda* tanıdığım biri, flört etmek değildir. Kendine gel, Bay

Phillips. Bu sana *hiç* yakışmıyor."

"Haklısın," diyor, yere bakarak. "Söylediklerimi unut." Çenesini kaldırıyor ve bana köpek yavrusu gibi bakıyor. "Beni affeder misin?"

"Hayır," diye homurdandım.

"Hadi ama Juliana, buna alışmak biraz zaman alacak. Bana biraz zaman ver."

"Eski bir arkadaşıma merhaba dediğimde senin hoşgörün neredeydi?" "Hata yaptım. Ben de insanım. Ama özür diledim, değil mi?"

Kahretsin, buna karşı çıkamam. Ama karşı çıkmak istiyorum.

Aniden biri ellerini gözlerimin üzerine koydu. "Tahmin et kimim!"

Kahretsin. Kötü ruh halimde kalmak istiyorum ama annem ve Nicole varken bunu yapmam imkansız.

"Hey, geldin!" diyorum, zorla gülümsemeye çalışarak. "Mumlarını buldun mu?"

Mãe beyaz bir kağıt torbayı havaya kaldırır. "Tabii ki bulduk. Ve görüyorum ki ikiniz de sıcak çikolata içiyorsunuz."

Eric kolunu omzuma atar, beni kendine çeker ve şakağıma öper. "Benim tatlım için sadece en iyisi."

Onlar gittikten sonra, bu şakaları için boynunu keseceğim. "Hayır, Eric," diyor Nicole. "Kesinlikle olmaz. Çalışmaya devam et."

O gülüyor. "Devam Buna gerekir gerekir mükemmel mükemmel Bu değil değil mi, tatlım?"

"Hayır," diyor Nicole gülümseyerek. "Her denemede daha az çekici oluyorsun."

Eric kalbine bıçak saplar gibi yapar. "Vay canına, tamam. Senin benim tarafımda olduğunu sanıyordum."

"Yanılmışsın," diyor Nicole göz kırparak.

Annem gülümsemesini zorlukla bastırsa da başını sallar. "Tamam, artık dönme vaktimiz geldi. Empadão'yu fırına koymam lazım. Evde görüşürüz."

Annemin alnına bir öpücük kondurup Nicole'un elini sıkıyorum. "Tchau."

Onlar gözden kaybolduğunda, onun alnına hafifçe vuruyorum. "Ah, bu ne içindi?" diye soruyor, o yeri ovuşturarak.

"Bunun ne için olduğunu biliyorsun. Tatlım? Bebeğim? Şakağına öpücük?"

Utanmış gibi davranacak kadar akli başında biri. "Fazla mı abarttım?" "Evet. Ben..."

"Hanımefendi, size ne getireyim?" tezgâhın arkasındaki kadın bana soruyor.

Söylemek üzere olduğum her şeyi unuttum. Dünyanın en iyi sıcak çikolatası beni bekliyor. Ayrıca, Eric'in dudaklarının tekrar bana değmesini sevdim, bu yüzden bu seferlik bu şakayı görmezden geleceğim.

"Sana lezzetli olduğunu söylemiştim."

Eric dudaklarını yalar. "Abarttığımı düşünmüştüm, ama itiraf etmeliyim ki, gerçekten mükemmeldi."

Eric o kadar yakışıklı ki onu dövmek istiyorum. Yürüyüşünde bir rahatlık, çevresini değerlendirme biçiminde sessiz bir özgüven var. Giydiği deve rengi palto ve kaşmir atkı, onun seçkin tavrını daha da vurguluyor. Viski rengi gözlerindeki sıcaklık sizi içine çekiyor. Onun düşüncelerinin konusu olacak kadar şanslı olup olmadığınızı merak etmenize neden oluyor.

Dudaklarından biraz krem şanti siliyorum ve ikimiz de donup kalıyoruz. Tanrım, bu tür şeyler kız arkadaşların ya da nişanlıların yapacağı şeyler. Ben ikisi de değilim.

"Kusura bakma," diyerek bir adım geri çekilip boş kağıt bardağımlı çöp kutusuna attım.

"Sorun değil," diyor, beni incelerken göz bebekleri genişliyor.

Hayır, hayır, hayır. Bu adamla ara sıra birlikte olmak için hazır değilim. Kalbim buna dayanamaz. Onun bizim bir geleceğimiz olduğuna inanmadığını hatırlamam lazım. Birçok açıdan uyumsuz olduğumuzu hatırlamam lazım. Yoldan sapmamamız ve görevimize odaklanmamız lazım. "Yeterince oyalanma. Hadi bu ağacı alalım."

Onun önünden koşarak, aramızda biraz mesafe yaratmak için çabalıyorum, ama onun uzun bacakları benim kısa bacaklarımla boy ölçüşemiyor. Onun eşlik etmesine razı oluyorum. Sonuçta, ben bunu kabul etmiştim.

Meydanın kuzey ucundaki alana ulaşmadan önce birkaç stant daha geçiyoruz. Fraser köknarları ve İskoç çamlarından oluşan sıralar halinde dizilmiş taze ağaçlar, sahiplerini bekliyor. Hala kar yağıyor ve hava serin ve şaşırtıcı derecede canlandırıcı. Ağaç seçmek için daha mükemmel bir gün olamazdı.

Eric ve ben biraz dolaştıktan sonra sonunda köknar ağaçlarına yöneliyoruz. Kokulu dalları, ortamı Noel havasıyla dolduruyor ve ağır süsleri taşıyabiliyor. Taze ağaç satın almak, Eric için nispeten yeni bir şey. Ailesinin, üç parçadan oluşan ve yılın on bir ayı boyunca bir kutuda saklanan plastik bir ağacı tercih ettiğini söylüyor.

"Boyut olarak ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Çok büyük olması gerekmez. Etkileyici olacak kadar dolu olsun yeter." "O da öyle dedi."

Başımı eğip ona düz bir bakış atıyorum. "Kimse, ama *kimse* öyle demedi."

"Ama sen öyle düşündün. Sözler ağzından çıkar çıkmaz."

Yüzümü ellerimle gizlerim. "Doğru. Düşündüm."

Dikkatim, yedi ya da sekiz yaşlarında görünen kızları olan genç bir çifte takılır. Kışlık montlarının altında pijamalar giymişler ve sevimli burunları soğuktan kızarmış.

"Buna ne dersin baba?" diye soruyor ikisinden daha küçük olanı. "Ya da buna?" diye öneriyor diğeri.

"İkisini de alamayız, nasıl seçeceğiz?" diye sorar anne.

Baba ağaca tırmanıyormuş gibi yapar. "Belki de hangisinin tırmanmaya daha uygun olduğuna bakmalıyız."

Kızlar kıkırdarlar; sonra küçük olanı, "Aptal babacığım. Tırmanamayız ki. Ağaç hediyeler için!" der.

Bir sonraki sıraya koşarlar, ebeveynleri de peşlerinden gider.

Az önce gördüklerimi düşününce ağızım açık kalır. Eric'e şüpheyile bakarım. "Bana gerçeği söyle. Onlar ücretli aktörlerdi, değil mi? Bunun planlanmamış olması imkansız."

Eric sırtarak ellerini kaldırır. "Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Tanrım, bu çok tuhaftı," diye fısıldarım.

"Ama aynı zamanda tatlıydı, değil mi?" der Eric, yakındaki bir ağacın dallarını incelerken.

"Kesinlikle," diyorum dalgın bir şekilde. Çünkü hala o aileyi ve o anın ne kadar mükemmel olduğunu düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu benim kalbimi sızlatan türden bir senaryo. Eric ve ben de öyle olabilirdik. Bir gün çocuklarımız olsaydı. "Sen de bunu mu istiyorsun?"

Eric birden dönüyor. "Ne?"

"Bir aile istediğini söylediğinde, hayal ettiğin şey bu mu?"

Neden bu konuyu düşündüğümü merak ediyormuş gibi dikkatlice yaklaşır. "Hayatımı biriyle paylaşmak istiyorum ve evet, hayatımı çocuklarla da paylaşmak istiyorum. Onlar benim öz çocuklarım olmak zorunda değil. Ama evet, hayalimdeki aile bu, eğer bir aile kurma şansım olursa."

Neden bu adam kafamda? Ve neden birdenbire bu kadar çok potansiyelimiz olduğunu fark ediyorum? Savaşacak çok şeyimiz olduğunu?

"Bir gün harika bir baba olacağını düşünüyorum," diyorum yumuşak bir sesle. Çünkü içtenlikle söylüyorum. Sonra az önce incelediği ağacı işaret ediyorum. "İşte bu."

Dördüncü Bölüm

ERIC

Arazi sahibi ağacı kamyonetin kasasına sabitlememize yardım eder ve ben eve gitmek için gönüllü olurum.

Nicole'un kamyonetine bindiğimizde, ellerimi direksiyona koyup, havada dönen soğuk nefesimi dışarı veriyorum. "İtiraf ediyorum: Aslında tatil pazarı hoşuma gitti."

Juliana ellerini ısıtmak için üfler, ben de ısıtıcıyı sonuna kadar açarım.

"Babam annemi parayla manipüle ederdi."

Hepsi bu. Tek söylediği bu. Beynim bu konuşmanın nereye varacağını anlamaya çalışırken aşırı hızda çalışıyor — hayır, önemli değil. Bir sorunu çözmem ya da onun ejderhalarını öldürmem gerekmiyor. Sadece onun konuşmasına izin vermem gerekiyor. Emniyet kemerimi çözüyorum ve ona bakabilmek için vücudumu çeviriyorum. "Dinliyorum."

Birkaç kez gözlerini kırptı, sonra başını eğdi. "Annemin işini bırakması için onu ikna etti. Ailenin geçimini sağlamak onun görevi olduğunu söyledi. Annem işi bıraktığında ben sekiz ya da dokuz yaşındaydım. O, annemin, aslında bizim, faturaları ödeyen, yemeğimizi alan, ailemizi geçindiren kişinin kendisi olduğunu asla unutmamıza izin vermedi. Araları bozulduğunda, ona para vererek cezalandırırdı; kıyafet, tuvalet malzemeleri, sinemaya gitmek için. Annemin benim duyamayacağımı sandığı tartışmaları hatırlıyorum. Daha da kötüsü, annem onu terk ettiğinde durumun düzelmemesiydi. Ben ergenlik çağındayken bile oyunlar oynuyordu. Nafaka ödemeyi reddediyordu. Ödemeleri geciktiriyordu. On sekiz yaşına girmenin en iyi yanı, artık hayatımıza karışmak için bir nedeni kalmamasıydı."

Başını kaldırıp vücudunu bana doğru çevirir. "Fiziksel ve zihinsel olarak yapabileceğim sürece çalışacağım. Patronumun saçma bulduğu taleplerini kabul ediyorum çünkü kariyer yapıyorum ve bu benim için önemli. Bu benim güvenlik ağım."

Annesinin ima ettiği Şey buydu: Kendi finansını kontrol edememek Juliana'yı güvensiz hissettiriyor. Bu korkuyu hafife almıyorum. "Hırslı olmamalısın demiyorum. Ya da kendi paran olmamalı demiyorum. Neden bağımsız olmak istediğini anlıyorum. Ama aynı zamanda masaya koyduğun her Şey için de değer görmelisin. O yer seni hak etmiyor."

"Senin için söylemesi kolay. Sen kimseye hesap vermiyorsun. Kendi işini yapıyorsun."

"Her an batabilecek bir iş." Alaycı bir Şekilde gülümsüyor. "Bunun olacağını sanmıyorum. Asla."

"Güven oyuna teşekkür ederim, ama hayatta hiçbir Şey garanti değildir. Mesele Şu ki, ortaklar olarak birbirimize güvenebilmeliyiz. Bu, paranın kontrolünün bende olduğu anlamına gelmez. Ve kesinlikle seni kontrol ettiğim anlamına da gelmez. Bu, birbirimizi desteklediğimiz anlamına gelir. Kararları birlikte aldığımız anlamına gelir."

O içini çekip başını koltuk başlığına yaslayarak gözlerini kapattı. "Sen bunu çok kolaymış gibi anlatıyorsun."

"Kolay değil," diyorum, uzanıp elini tutarak, "ama çabaya değer. Annen, zorlu dönemleri nasıl atlattığımızın gerçekten önemli olduğunu söylemişti ve ben onun ne demek istediğini tam olarak anlamaya başlıyorum."

Juliana gözlerini açar ve gövdesini bana doğru çevirir. "Annemle bu konuyu mu konuştun?"

"Bu sabah konuştuk. Bir Őeylerin ters gittiğini hissettiğini söyledi. Ben de zor bir dönemden geçiyoruz diyerek bizi korudum."

"Aman Tanrım," diyor, başını eğerek. "Sana somurtma *demiştin*."

"Birincisi, somurtmuyorum, çok teşekkürler. İkincisi, sezgi bir annenin en güçlü araçlarından biridir."

Juliana pes etmiş bir Şekilde iç çeker. "Bu konuda haklısın. Geldiğimiz andan beri bana tuhaf bakışlar atıyor."

Juliana'nın telefonu cebinde titriyor; cidden, zamanlama daha kötü olamazdı.

Parmağını havaya kaldırır. "Bekle. Bir saniye..."

Kafamı sallarım. Çünkü iş hayatını nasıl yöneteceğine kendisi karar verebilir.

Eğer isterse, onu geri almaya hazırım.

"Tamam, programımı kontrol ederken sabır gösterdiğiniz için teşekkürler," diyor telefondaki kişiye. "Maalesef, bu işi yeni yılda devam ettirmek zorundayız. Elimizden bir şey gelmez. Ama New York'a döndüğümde seve seve bu işe girişirim. Tabii, o zaman konuşuruz."

Telefonunu aramızdaki konsola koyar. "Kızgın, ama atlatacaktır."

"Sana ihtiyacı var, o yüzden."

"Bir gecede tüm kişiliğimi değiştiremem, ama olaylara yeni bir bakış açısıyla bakıyorum."

"Bu harika bir başlangıç. İkimiz için de."

"Öyle."

Ve bugün bir sürü gerçeği ortaya çıkardığımız için, bir tane daha ekleyeceğim: "Bazen keşke başa dönüp hikayemizi yeniden yazabilsek diyorum."

Kafasını kaldırıp bana ihtiyatla bakar. "Öyle mi? Neyi değiştirirdin?"

"Dürüst olmak gerekirse, sana evlenme teklif etmezdim."

Nefesini tutar, gözleri yuvarlanır. "Vay canına, bu çok acımasızca."

"Lütfen beni yanlış anlama. Seninle evlenmek istemediğimi söylemiyorum. İstiyorum. *İstiyorum*. Ama bence çok aceleci davrandık. Yol boyunca karşılaşacağımız engelleri ve çatlakları aşmak için kendimize yeterince zaman tanımadık. Evlilik hedefimiz olduğu için sorunlarımızı görmezden geldik."

"Yani daha yavaş ilerleyeceksin."

"Evet, ve daha fazla konuşmak isterim. Daha fazla dinlemek de isterim."

O iç geçirir. "Bir sorunu çözmeye çalışırken senin tavsiyeni isterdim. Bu kesinlikle benim güçlü olduğum bir alan değil."

Birbirimize bakıyoruz. O da benim hissettiğimi mi hissediyor? Olasılıkları? Umudu? Sorunlarımızı çözmeye *çok yaklaştık*.

Juliana parmağıyla çenemi okşadı. "Biliyorsun, en iyi hikayelerden bazıları sürpriz bir olay örgüsüyle şaşırtır. Belki biz de kendimize ait bir tane yaratabiliriz?"

Yanağını okşuyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Bu hikayenin gidişatını beğendim."

"Ben de."

"Seni öpebilir miyim?" diye soruyorum, sesimdeki sertlik beni bile şaşırtıyor.

Boğazını okşadı ve ağır göz kapaklarının arkasından bana baktı. Sonunda, "Öpebilirsin," dedi.

Eğilip, ensesini avuçlarım ve onu kendime çekerim. Yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta, göğüslerimiz heyecanla inip kalkıyor. Yanağımı yanağına dayarım. "Bundan vazgeçmek istemiyorum."

"Belki de vazgeçmek zorunda kalmayacaksın," diye kulağıma fısıldadı.

Dudaklarımız birleşti ve her zamanki gibi birbirimizi *tadıyoruz*, başka hiçbir şeye yer bırakmayan, uyuşuk bir keşif. Kendimi buna, bize, ona kaptırmış durumdayım.

Juliana dudaklarıma karşı iç çekiyor. "Sana daha yakın olmalıyım."

"Neye ihtiyacın olursa ben buradayım," diye mırıldanıyorum, çenemi eğip boynuna burnumu sürüyorum.

Yolcu koltuğundan kalkar, orta konsolun etrafından dolanır ve kucağıma tırmanır. Kalçalarını tutar ve aramızda boşluk kalmayacak şekilde pozisyonumuza geçeriz.

Onun yumuşak gülümsemesine, bakışlarındaki tutkuya kapılarak ona bakıyorum. "Tanrım, Juliana, bu çok doğru geliyor. Yeniden toplanabiliriz, yeniden değerlendirebiliriz, yeniden ayarlayabiliriz, ne olursa olsun. Sadece... bunu yan yana yapalım."

"Bu anlaşılmaya kesinlikle varım."

Yüzümü ellerinin arasına alır ve dudaklarımızı birleştirir.

Kaputun üzerine vurulan bir ses bizi korkutur ve birbirimizden uzaklaşırız. Juliana koltuğuna geri dönmeye çalışırken kafasını neredeyse ön panele çarpar. Ön camdan, daha önce kızlarının ellerini tutan babayı görürüm.

"Bir oda tutun" diye dudaklarını oynatır. Yanında duran kızlar bize bakıp kıkırdarlar.

"Aman Tanrım, ne utanç verici," diye inliyor Juliana. "Hadi buradan gidelim. Bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak."

"Aynen öyle, tatlım. Aynen öyle."

Anlaştığımız üzere, Juliana ve ben akşam yemeğini yedikten sonra, ama gece yarısı hediyeleri açmadan önce aileyi oturma odasında topluyoruz. Onlara haberimizi verdiğimizde, doymuş olacaklarını ve sabırsızlıkla bekledikleri bir şeyleri olacağını düşünüyoruz.

Sonia beklerken tırnaklarını kemiriyor.

"Kızım, sakın bana hamile olduğunu söyleme," diye bağırır Beatriz ve Izzy o anda sözlü iletişim becerilerini sergilemek için "Kaşınıyor, kaşınıyor, kaşınıyor!" diye bağırmaya başlar.

Onun patlaması odadaki gerginliği azaltır ve herkes güler. Izzy, artık bir seyircisi olduğunu fark ederek ellerini çırpar ve babasının kucağında zıplar.

Juliana, paylaştığımız koltuktan kalkar ve herkesin önüne geçer. "O zaman söyleyeceğim. Eric ve ben düğünü iptal ediyoruz."

Amcaları hep birlikte nefeslerini tutar ve Tia Claudia elini ağzına kapatır.

"Düşündüğün gibi değil," diyorum, Juliana'nın yanına oturarak. "İşleri yavaşlatıyoruz ki doğru bir karar verebilelim. Hâlâ birbirimizi seviyoruz. Hâlâ birbirimize bağlıyız. Ama düğünün stresinden kurtulup bazı şeyleri çözmemiz gerekiyor."

"Buraya gelirken bunu biliyordun," diyor Sonia, alnında şaşkınlık kırışıklıklarıyla.

"Aslında hayır," diyor Juliana, annesine utangaç bir gülümsemeyle. "Ayrıldık." Hemen ekliyor: "Ama şimdi tekrar bir araya geldik. Birkaç saat önce."

"Bize söylemeyecek miydin?" diye sorar Nicole.

"Tatilden sonra söylemeyi umuyordum. Noel'i mahvetmek istemedim. Artık haberler eskisi kadar kötü değil ve yazdığımız yeni bölüm için çok heyecanlıyım."

Tio Enoque kaşlarını çatıyor. "İkiniz bir kitap mı yazıyorsunuz? Ne zamandan beri?"

"Sana sonra anlatırız, Enoque," der Nicole gülerek.

"Ağacı almaya gittiğiniz küçük gezi, bazı şeyleri anlamanıza yardımcı oldu mu?" diye sorar Sonia, bizi anlamlı bir bakışla süzerek.

"Evet, yardımcı oldu," diyor Juliana. "Nasıl bildin?" Sonia omuz silkiyor. "Bir annenin sezgisi, belki."

"Ya da bir annenin müdahalesi," diye ekliyor Nicole göz kırparak.

Vay canına. Sanırım sinsi davranabilen tek biz değiliz. Ama buna kızgın değilim. Juliana ve ben iyi durumdayız, kendi hızımızda geleceğimizi planlıyoruz.

Bir saat sonra, herkes oturma odasında parti yapıyor ve harika vakit geçiriyor. Tio Marcelo sonunda Juliana ve Beatriz'i dans görevlerinden kurtarıyor ve Juliana kanepeye doğru sendeleyerek geliyor ve bana yaslanıyor.

Ona hızlıca bir öpücük veriyorum. "İtiraf."

"Bir tane daha mı?" diye soruyor, sanki sinirlenmiş gibi şakacı bir şekilde başını sallayarak.

"Bunu seveceksin, söz veriyorum." "Anlat bakalım," dedi.

"Anlaşmayı yaptığımıza sevindim. Bu sayede, başka türlü karşılaşmayacağımız bazı şeylerle yüzleşmek zorunda kaldık."

"Yani benim bir dahi olduğumu mu söylüyorsun?" dedi, dudakları titreyerek. "Tam olarak değil, ama yakın."

"O zaman belki de bana olan sevgini böyle ifade etmelisin: benim dahim."

"Hayır, doğru sevgi ifadesi başından beri gözümün önündeydi. Mi corazón. Kalbim. Hiçbir alaycılık içermeyen."

Juliana mutlu bir şekilde iç çeker. "Bizim durumumuz bu. Henüz gelişme aşamasındayız, ama sonunda doğru yere varacağız."

"Sen yanımda olduğun sürece, doğru yer tam da bulunduğumuz yer. Mutlu Noeller, mi corazón."

Burnuma hafifçe vurup yaramazca sırıttı. "Feliz Natal, tatlım!"

KAHRAMANIMIZDAN ÖZEL BİR TATİL MESAJI

Merhaba, kalbim.

Umarım günün iyi geçiyordur.

Dinle, birkaç haftadır bu işte çok çalışıyorsun ve bu projeye harcadığın tüm emeklerin karşılığını alacağını biliyorum. Ayrıca yorgun olduğunu da biliyorum, bu yüzden senin için özel bir şey yapmak istedim. Seni düşündüğümü, sana değer verdiğimi, elimden geldiğince yükünü hafifletmek için burada olduğumu bilmeni istedim.

Bütün bunlar ne anlama geliyor? Bu akşam bizim için planlarım var demek.

Ofisinizin kapısını kapatın ve rahatlayın, tamam mı? Oturuyor musunuz? Derin bir nefes alın ve yavaşça verin. Omuzlarınızı indirin, tatlım. Gerginliğinizi biraz bırakın. Şimdi gözlerinizi kapatın, size anlatacağım sahneyi hayal edebilmeniz için.

Hazır mısınız?

Tamam, günümü evi temizleyip çamaşır yıkayarak geçirdim. Ev tertemiz. Hatta çarşaflarımızı değiştirdim ve yatak odamıza Ellen Powell Tiberino mozaiklerini astım. İzin verirsen, sen geldiğinde yapmak istediğim şey şu.

Sana bir banyo hazırlayacağım, çok sevdiğin banyo bombasını ekleyeceğim, biraz gül yaprağı atacağım ve ışıkları kısacağım. Soyunmana yardım edeceğim, sonra sana bir kadeh Brunello şarabı ikram edeceğim ve rahatlatan için seni yalnız bırakacağım. Bitirdiğinde, seni sıcak bir bornozla saracağım ve yemek masasına götüreceğim, orada caddenin aşağısındaki Peru restoranından en sevdiğin yemeği bulacaksın (birçok şeyim var ama aşçı değilim). Bitirdiğimizde, seni kanepenin önüne oturtacağım, üzerine rahat bir battaniye örteceğim ve ne izleyeceğimizi senin seçmene izin vereceğim. Ben omuzlarınıza masaj yaparken

omuzlarını ovacak, tenini okşayacak, boynunun arkasına öpücükler kondurarak. Birkaç dakikalığına odadan çıkacağım. Neden mi? Sen dinlenip rahatlarken, şimdiye kadar tattığın en iyi sıcak çikolatayı hazırlayabilmek için.

Bu sıcak çikolatayı bu kadar özel kılan nedir, diye soruyorsunuz? Size söyleyeyim. Tarifi Amelia's Sips and Sweets'ten aldım. Evet, doğru. Onu bulup kendim konuştum. Bana dünyaca ünlü sıcak çikolatasının sınırlı sayıda üretilen bir kutusunu gönderdi ve ben de bunu sizinle paylaşmak için sabırsızlanıyordum. Tadı iki kat daha lezzetli hale getirmenin sırrının bir shot amaretto eklemek ve çikolata parçacıklarıyla süslenmiş krem şanti eklemek olduğunu söyledi. Ben de öyle yapacağım.

En iyi kısmı ne biliyor musunuz? Krem şanti artacak. Ve umarım akşamı onu iyi bir şekilde değerlendirerek bitireceğiz.

Nasıl sence, mi corazón?

MIA SOSA'YA ÖVGÜ

“Mia Sosa, gerçekten kahkahalarla güldüren romantik komediler yazan seçkin yazarlar arasında yer alıyor.”

—Book Riot

"Sosa, bulaşıcı ve alaycı bir üsluba sahip, sayfalarını zevkle çevirmenizi sağlayan bir yeteneğe sahiptir."

—*Entertainment Weekly*

“[Mia Sosa’nın] ateşli ve baş döndürücü aşk romanları, elimize alır almaz takıntılı hale geleceğimizi bildiğimiz romanlardır.”

—*Cosmopolitan*

“Mia Sosa gerçekten inanılmaz aşk romanları yazmış.”

—Culturess

"Mia'nın tüm romantik komedileri *şef öpücüğü* değerindedir."

—The Nerd Daily

“Mia Sosa romantik komedileriyle beni büyüledi. Kitaplarda ihtiyaç duyduğunuz kahkaha ve heyecanı mükemmel bir şekilde sunuyorlar ve her zaman beklentileri karşılıyorlar!”

—BuzzFeed

"Mia Sosa'nın yazıları çok eğlenceli ve ilgi çekici."

—Popsugar

“Derin duygular ve geniş mizah bu bu *En İyi Arkadaşımın Düşünü*'nden esinlenen bu romantik komedi filmini çok sevdim.

—*The Boston Globe*, Javi Mari'yi terk ettiğinde

“Büyük duygular ve çılgın mizah arasında ustaca bir denge kuran, flörtöz bir arkadaşlıktan aşka dönüşen macera... Mükemmel bir romantik komedi.”

—*Publishers Weekly* (yıldızlı yorum) Javi Mari'yi terk ettiğinde

MİA SOSA'NIN DİĞER ESERLERİ

Tek Başına

The Starter Ex
Javi Mari'yi Terk Ettiğinde
Düğün Davetsiz Misafiri
Plajın Güneşi
En Kötü Sağdıç

Aşkın İşareti Serisi

Dürtüyle Hareket Etmek
Onun Benimmiş Gibi
Davranmak Ona Çarpmak

Suits Undone Serisi

CEO'nun Düğmelerini
Açmak CEO ile Bir Gece
CEO ile Kirlenmek

Antolojiler

Amor Actually: Bir Tatil Romantizmi Antolojisi

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2024 Ginny Filer Photography

Ödüllü ve *USA Today*'in en çok satan yazarı Mia Sosa, çok kültürlü dünyamızı kutlayan komik, flörtöz ve orta derecede ateşli romantik romanlar yazıyor. New York doğumlu olan yazar, üniversiteden sevgilisi, iki kızı, nazik bir spanyel ve hepsine hükmeden kurtarılmış bir kedi ile Maryland'da yaşıyor.

En iyi en kötü kız arkadaş sonunda ruh ikizini bulur...

Vanessa Cordero eskiden karlı bir yan iş yapıyordu: makul bir ücret karşılığında, sizin hoşlandığınız kişiyle çıkıyor... ve onun hayatını çekilmez hale getiriyordu. Çok yapışkan mı? Evet. Kıskanç mı? Evet. Ebeveynlerin en kötü kabusu mu? Kesinlikle evet. Vanessa onunla işini bitirdiğinde, sevgiliniz resmen size yalvarır hale gelirdi.

Jason Torres, yakın zamanda evlenmeyi planlamayan, annesinin büyük hayal kırıklığına uğratan,

. Onun ihtiyacı olan şey geçici bir kız arkadaş. Tamamen uygunsuz bir kız arkadaş. Annesinin nefret edeceği biri, böylece sonunda onu evlendirme hayallerinden vazgeçecek.

Vanessa'nın küçük kız kardeşi Lisa, Jason'a ilgi duyuyor ve Vanessa'yı emeklilikten son bir kez daha çıkıp eski nişanlısıyla başlangıç yapmaya ikna eder. Kurallar basittir: dokunmak yok, dalga geçmek yok ve kesinlikle aşık olmak yok. Ama hiçbir şey plana göre gitmez. Çünkü Vanessa, ne kadar uğraşırsa uğraşsın Jason'ı kendinden uzaklaştıramaz. Ve birbirlerinin yanında ne kadar uzun süre kalırlarsa, ikisi de birbirlerinden ayrılmak istemezler.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

